

Αυστραλίας Μακάριος: Πίσω από της σελίδες δόξης στις γραμμές του μετώπου, βρίσκονται απλοί άνθρωποι

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας](#)

Ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος [Αυστραλίας κ. Μακάριος](#), σε μήνυμά του για την Επέτειο του ιστορικού «ΟΧΙ», ανατρέχει στα συγκλονιστικά γεγονότα που συνθέτουν το ηρωικό Έπος του 1940, τονίζει το θάρρος και το αδούλωτο φρόνημα με τα οποία ο ελληνικός λαός αντιστάθηκε στους πανίσχυρους εισβολείς, ενώ παράλληλα υπενθυμίζει ότι πίσω από τις σελίδες δόξης που γράφηκαν στις γραμμές του μετώπου, βρίσκονται απλοί άνθρωποι και οικογένειες που

έζησαν την αγωνία, την απώλεια και την ορφάνια.

«Τιμούμε αληθινά αυτούς τους ανθρώπους μόνο όταν αναλογιζόμαστε το βαρύ τίμημα του αγώνα τους», επισημαίνει και προσθέτει: «Τότε η μνήμη μετατρέπεται σε ευθύνη και αυτή μας επιβάλλει να στεκόμαστε αντάξιοί τους ενώπιον των προκλήσεων και των απειλών της δικής μας εποχής».

Κατακλείοντας, ο Σεβασμιώτατος προτρέπει να πορευόμαστε και σήμερα **«με αρετή και τόλμη»**, αντλώντας έμπνευση από το παράδειγμα εκείνων που κινδύνευσαν, δοκιμάστηκαν, υπέφεραν και θυσιάστηκαν για εμάς. Προτρέπει, ειδικότερα, να προβάλλουμε την αγάπη μας για την πατρίδα και τη σταθερή πίστη μας στον Χριστό, να υπερασπιζόμαστε το δίκαιο και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, και «όταν μας περιβάλλουν πολεμοχαρείς ιαχές, ο δικός μας λόγος να είναι πάντοτε λόγος καταλλαγής και υπερασπίσεως της ειρήνης».

Αναλυτικά το μήνυμα του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας:

Κάθε χρόνο, τέτοιες ημέρες, ξαναζωντανεύουν στη μνήμη μας τα ιστορικά γεγονότα που συνθέτουν το ηρωικό Έπος του 1940. Νοερά ατενίζουμε τα παλικάρια της πατρίδος μας να αποχαιρετούν τους γονείς, τα αδέρφια, τις γυναίκες και τα παιδιά τους και, «άραντες επ' ώμων τον Σταυρόν του Χριστού και της Πατρίδος», όπως χαρακτηριστικά έγραφε ο Αρχιεπίσκοπος του «ΟΧΙ» Χρύσανθος Φιλιππίδης, να δίδουν τον «υπέρ πίστεως και δικαιοσύνης και ελευθερίας αγώνα». Ενώπιόν μας αναβιώνουν συγκλονιστικές εικόνες από τα χιονισμένα βουνά της Πίνδου και της Αλβανίας και από τις ατέλειωτες πορείες των ηρώων μας μέσα στις κακουχίες.

Οι εικόνες αυτές κατακλύζουν τις καρδιές μας με αισθήματα συγκινήσεως, αλλά και υπερηφάνειας, καθώς αναλογιζόμαστε ότι ένας φτωχός λαός, μη δειλιάζοντας μπροστά στους πανίσχυρους εισβολείς, ύψωσε με θάρρος το ανάστημά του και κατόρθωσε να πετύχει την πρώτη νίκη των συμμαχικών δυνάμεων, σε μία περίοδο όπου η επικράτηση του σκότους του φασισμού και του ναζισμού στην ευρωπαϊκή ήπειρο έμοιαζε αναπότρεπτη.

Πράγματι, έχουμε κάθε λόγο να αισθανόμαστε θαυμασμό και υπερηφάνεια καθώς ανατρέχουμε στα ανδραγαθήματα των ηρώων του '40, αλλά και στην καθολική αντίσταση των προγόνων μας, οι οποίοι απέδειξαν ότι το μεγαλείο ενός λαού δεν καθορίζεται από την αριθμητική υπεροχή και τα πολεμικά μέσα που διαθέτει, αλλά από το αδούλωτο φρόνημά του, την ομοψυχία, την αφοσίωσή του σε υψηλά ιδανικά και την ακλόνητη πίστη του στον Θεό.

Ωστόσο, κάθε φορά που εορτάζουμε το ιστορικό «ΟΧΙ» και το λαμπρό Έπος του '40, οφείλουμε να θυμόμαστε ότι πίσω από τις σελίδες δόξης που γράφηκαν στις γραμμές του μετώπου, βρίσκονται ιστορίες καθημερινών ανθρώπων, οι οποίοι άφησαν τις οικογένειες και τα όνειρά τους, και έφυγαν από τα σπίτια τους δίχως να γνωρίζουν αν θα γυρνούσαν πίσω. Βρίσκονται, επίσης, οικογένειες οι οποίες βίωσαν πολύμηνη αγωνία και προσμονή, και γονείς που τελικώς θρήνησαν τον χαμό των παιδιών τους, γυναίκες που έχασαν τους συντρόφους και συνοδοιπόρους της ζωής τους και παιδιά που μεγάλωσαν με το τραύμα της ορφάνιας.

Τιμούμε αληθινά αυτούς τους ανθρώπους μόνο όταν αναλογιζόμαστε το βαρύ τίμημα του αγώνα τους, τις δοκιμασίες τις οποίες υπέμειναν και τις θυσίες στις οποίες υποβλήθηκαν. Τότε η μνήμη μετατρέπεται σε ευθύνη και αυτή μας επιβάλλει να στεκόμαστε αντάξιοί τους ενώπιον των προκλήσεων και των απειλών της δικής μας εποχής. Και μπορεί η εποχή μας να μην απαιτεί θυσίες ίδιες με εκείνες των σκοτεινών ημερών της δεκαετίας του '40, απαιτεί όμως εγρήγορση, ομοψυχία και το θάρρος να υπερασπιζόμαστε τα πιστεύω και τα ιδανικά μας τόσο όταν αυτό είναι εύκολο και ανώδυνο, όσο και όταν προϋποθέτει να εξέλθουμε από την ασφάλεια και τη βολή μας.

Συνειδητοποιώντας, λοιπόν, την ευθύνη που έχουμε απέναντι σε εκείνους που κινδύνευσαν, δοκιμάστηκαν, υπέφεραν και θυσιάστηκαν για εμάς, οφείλουμε και σήμερα να πορευόμαστε με αρετή και τόλμη, αντλώντας έμπνευση από το παράδειγμά τους. Απέναντι στην επιβουλή και την αμφισβήτηση των ιερών και οσίων του Γένους μας, να προβάλλουμε την αγάπη μας για την πατρίδα και τη σταθερή πίστη μας στον Χριστό. Απέναντι στην αδικία, να μη σιωπούμε, αλλά να υψώνουμε με παρρησία τη φωνή μας υπέρ του δικαίου. Απέναντι στην προσβολή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, να αντιτάσσουμε τον αδιαπραγμάτευτο σεβασμό προς κάθε άνθρωπο, ανεξαρτήτως φυλής, θρησκείας, πεποιθήσεων και οποιασδήποτε άλλης διακρίσεως. Και όταν μάς περιβάλλουν πολεμοχαρείς ιαχές, ο δικός μας λόγος να είναι πάντοτε λόγος καταλλαγής και υπερασπίσεως της ειρήνης.

Με αυτές τις σκέψεις, εύχομαι χρόνια πολλά και ευλογημένα, και η Υπεραγία Θεοτόκος να σκέπει πάντα την πατρίδα μας, να ενισχύει τον λαό μας και να πρεσβεύει στον Κύριο υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου!